

Aby sa zlo nešírilo...

Poznáme to. Zlo provokuje zlo. Raz urobia bombový atentát jedni vzápätí prichádza pomsta od druhých. Po pomste nasleduje ďalší útok silnejší než predtým a tak isto silnejšia bude i odvetá zaň... Útoky a odvety sa stupňujú a sú stále nebezpečnejšie a ľudia sa boja o svoj život... Kedy sa to skončí?

Chlapci nastúpili na základnú vojenskú službu. A hneď vo dverách pocítili, čo to je „mazácka vojna“. Starí - ročáci rozkazovali a mladí museli robiť. Nikomu z tých mladých sa nepáčilo, keď boli využívaní ako otroci a starí spali. Keď sa však po roku oni stali starými a prišli noví vojaci, boli rovnakí, možno i horší ako tí, čo už odišli do civilu. Robili to zlo, čo ich predchodcovia a zabudli už na to ako veľmi sa im to nepáčilo. Prečo je to tak?

Dve dievčatá sedeli vedľa seba v škole. Raz sa jedna z nich nahnevala a udrela druhú. Tá jej to opätovala. Ona sa ešte viac nahnevala a vrátila jej to aj s „úrokmi“. Tá si to nedala a bol ďalší úder, alebo výsmech a tak sa to opakovalo a už nikdy neboli kamarátky. Prečo?

V rodine sa začala hádka. Muž sa sprvoti snažil nereagovať na narážky a poznámky svojej manželky. O chvíľu i on spustil. A tak jeden druhému stále hlasnejšie a intenzívnejšie dokazovali a presvedčali, nadávali si a vyťahovali z minulosti... „Stále dokola a stále to isté“ – hovorili si potichu deti... Prečo je to tak?

Zlo vyvoláva zlo. Úder si pýta opätovanie úderu. Urazený chce vrátiť urážku tomu kto uráža. Prečo je to a čo robiť? Nad tým sa zamýšľali už viacerí. Prišli aj ku rôznym záverom. A zhrnutím bola teória o špirále zla: zlo provokuje zlo. Jedno zlo je začiatkom a to čo nasleduje je odpoveďou a novou provokáciou. Útoky jedného voči druhému sú stále silnejšie a stále častejšie... Stále sa to stupňuje a kruh sa uzatvára... Je to špirála opakujúceho sa zla. Ako sa to skončí?

Výsledok je jasný: jeden musí zvíťaziť a druhý musí byť porazený. Jeden musí žiť a druhý musí zomrieť. Alebo jeden musí ustúpiť druhému.

Ale je tu aj iná možnosť. To rastúce zlo zastaviť. Ako? Tak ako to urobil Ježiš Kristus v dejinách ľudstva. Zobral hriech na seba – obetoval sa. Táto jeho obeta pohltila všetko zlo. Rastúca špirála zla sa zastavila. Neprišla pomsta, neprišla odplata zla... ale prišla láska, odpustenie, pokoj a mier.

Čo to pre nás znamená? To, že ak chceme zlo a násilie zastaviť tak, niekto musí odpustiť. Musí byť niekto tým obetným baránkom, ktorý znesie urážku, zlo, ba i násilie a neopätuje ho. Áno, je tu tá možnosť, ak chceme na svete prežiť: Neodpovedať na zlo zlom. Neodplácať sa zlým za zlé. Nepomstiť sa zlom za zlo. Odpustiť. Prestať bojovať. Zostať ticho. Preglgnúť urážku. Zaťat zuby i päste a zostať stáť. Nevrátiť zlo. Ale dobrom premáhať zlo. Nie je to zbabelosť? Nie je to hlúpe?

Na prvý pohľad to vyzerá tak, ale nie je to tak. Čo je lepšie: ísť kvôli pár sto metrom štvorcovým do boja a viesť celý národ do vojny, ako to vidíme na Blízkom východe alebo sa uskrnitiť a povedať si, že život človeka je viac ako kus zeme. Povedať si, že pokoj a prímerie je viac ako zapichnúť víťazne zástavu na ruinách, ktoré nemuseli byť, na hrobch mužov, žien a detí, ktorí nepoznali lásku...

Áno, my nechceme bojovať, ale tak ako náš Pán, pýtame sa kvôli spravodlivosti: „Prečo ma biješ? Prečo sa na mňa hneváš?“ Aj my chceme právo a spravodlivosť. Žiadame o ňu, aj robíme všetko, aby sme ju dosiahli. Nerobíme to však ako ľudia sveta za každú cenu. Ľudský život je pre nás posvätný, ako je posvätná i pravda a statočnosť. Nepoužívame preto zbrane, ani klamstvo, ani nikoho neozbývame, ako náš legendárny hrdina Jánošík. Pýtame sa a dožadujeme našich práv a spravodlivosti, ale nikdy nie prostredníctvom niečoho zlého.

Keby sme zlo odplácali zlom, alebo keby sme pomstou, násilím, hnevom a urážlivosťou riešili problémy prispievali by sme len k tomu, že zlo sa bude viac a viac šíriť. Nebojme sa podobať nášmu Pánovi, nebojme sa ustúpiť, zničiť krivdu i urážku, zachovať si pokoj a dobrú myseľ, keď sa iní hnevajú, závidia, ba i nenávidia. Odpúšťajme a modlíme sa za tých, ktorí nám zle robia, alebo nás prenasledujú. Veď Pán Ježiš hovorí, že akú máme zásluhu, keď robíme dobre iba tým, ktorí nám robia dobre... Ale vedzme, že isto budeme mať veľkú zásluhu, keď zastavíme práve, ja alebo ty, šíriace sa zlo a to tým, že u nás zostane a premení sa na lásku. Je to veľmi ťažké, ale Boh nám dá k tomu silu.

**Pán Ježiš rozkázal
a Peter zázračne
rozlomil reťaze –
aj on bol sputaný.
Hľa, strážca ovčienca,
najvyšší učiteľ
a pastier bedlivý,
oddaný ovečkám,
odháňa od ohrád
vlkov a zlodějov.**

**Čokoľvek zákonne
zaviaže na zemi,
to je aj pre nebo
rozhodne záväzné,
a čo on priaznivým
výrokom uvoľní,
to nájde schválenie
aj v Božom
kráľovstve;
on bude súdiť svet,
keď skončia dejiny.**

**Bud' sláva Otcovi
a chvála naveky,
aj tebe, Ježišu,
oddaná poklona,
aj Duchu Svätému
česť, pocta srdečná,
naš pozdrav spoločný
nebeskej Trojici
v tom čase miňavom
i v stálej večnosti.
Amen.**

Hymnus na s. Katedry sv.Petra.

Odvaha a námaha

Manželia sa veľmi tešili na svoje dieťa. Radosť z jeho narodenia však trvala krátko.

Synček prišiel na svet s paralizou nôh. Lekár povedal matke: „Nič z neho nebude, nikdy nebude chodiť?“ Bola to pre ňu hrozná správa. Ona však nerezignovala. Začala bojovať o zmysel jeho života. Zanechala pôvodné zamestnanie a absolvovala rehabilitačný kurz. Dostala sa do kruhov trpiacich ľudí, nadviazala kontakt s podobne postihnutými rodinami. Každý deň venovala svojmu

dieťaťu veľa času. Do základnej školy ho nosila na rukách, neskoršie ho tlačila na invalidnom vozíku. Syn, o koľko bol pohybovo obmedzenejší, o toľko bol rozumovo nadanejší. S veľmi dobrým prospechom skončil základnú aj strednú školu, ba bol promován na vysokej škole a stal sa hodnotným pracovníkom. Milujúca matka dokázala, že lekár, ktorý jej, po narodení dieťaťa povedal: „Nič z neho nebude“, sa mýlil. Po rokoch je hrdá na svojho syna. A syn je hrdý na svoju matku. Za to, čím je, vďačí jej odvážnej láske. V duchu dnešného evanjelia by sme mohli povedať, že táto matka vystúpila na vrch Tábor a zažila radosť. Z vlastnej skúsenosti vieme, že za každým úspechom stojí odvaha, námaha, a napokon šťastie. A práve udalosť na vrchu Tábor sú ich symbolom. Veď keď stojíme pod nejakým kopcom, máme iba dve možnosti: buď odvážne vykročíme smerom k vrcholu a tam zažijeme radosť z výšky, alebo sa kopca naľakáme a nebudeme mať nijaký zážitok. Aj apoštoli mali podobné možnosti. Ak by sa im nebolo chcelo ísť s Ježišom na vrch Tábor, neboli by mali zážitok z jeho premenenia. Ale keďže nasledovali Ježiša, mali taký mocný zážitok, že tam chceli postaviť stany a ostať tam čím najdlhšie.

Ježiš však chcel, aby všetci ľudia prežili niečo podobné. Vo svojom učení preto neraz hovoril o námahách, ktoré vedú k radosti. Tak môžeme chápať jeho slová: „Kto chce ísť za mnou nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma“ (Mk 8, 34); alebo vetu: „Vchádzajte tesnou bránou, lebo široká brána a priestranná cesta vedie do zatratenia...“ (Mt 7, 13). Inokedy hriechom obrazne radil, aby si odťali ruku, nohu a vylúpili oko, ak ich zvädzajú na hriech (porov. Mk 9, 43-47). Bohatému mladíkovi zasa povedal: „Ak chceš byť dokonalý, choď predaj, čo máš rozdať chudobným a budeš mať poklad v nebi“ (Mt 19, 21). A nás všetkých vyzval, aby sme milovali nepriateľov a dobre robili tým, čo nás nenávidia (porov. Mt 5, 43-48; Lk 6, 27-28). Z týchto slov je zrejmé, že cestu k

náboženskému zážitku a stretnutiu s Ježišom musí sprevádzať odvaha a námaha. Prosme o ne celé obdobie pôstu.

MARIÁN ŠURÁB

ODPUSTKY

1. Kto koná pobožnosť krížovej cesty pred riadne ustanovenými zastaveniami, môže získať za obvyklých podmienok úplné odpustky. Vyžaduje sa, aby sa pohyboval od jedného zastavenia k druhému a rozjímal o umučení a smrti Pána Ježiša. Ak sa koná pobožnosť verejne, stačí, ak sa pohybuje ten, čo vedie pobožnosť.

Pri spoločnej verejnej pobožnosti sa môže použiť iba text schválený cirkevnou vrchnosťou pre verejnú pobožnosť.

Tí, čo sa pre vážnu prekážku nemôžu zúčastniť na krížovej ceste, môžu získať tie isté odpustky, a to čítaním a rozjímaním o umučení a smrti nášho Pána Ježiša aspoň nejaký čas, napríklad štvrt hodiny (Enchiridion indulgentiarum, 63).

2. Veriaci, ktorý sa v piatok v Pôstnom období pomodlí po prijímaní pred obrazom Ježiša Krista Ukrižovaného modlitbu „Dobry a prelaskavy Ježišu“, môže získať za obvyklých podmienok úplné odpustky (Enchiridion indulgentiarum, 8).

Sväté omše v 2.týždni pôstneho obdobia

21. II. Pondelok

18.00 + Jozef Krajčí a za uzdravenia manželky

23. II. Streda

17.00 + František Peško, za Augustín a rodičia

25. II. piatok

18.00 + Teofil Jurčovič a rodičia

26. II. sobota

17.00 + Mária Dufeková, manž. a rodičia z oboch

Upratovanie kostola č.d. 254-284

27. II. 3.pôstna nedeľa

8.00 za farníkov

9.15 + Ján Nápravník (2.r.)

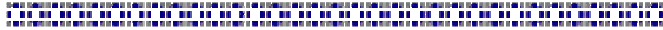
Liturgický kalendár

21. II. pondelok sv. Peter Damiani, biskup, učiteľ cirkvi
 22. II. utorok katedra sv. Petra, apoštola
 23. II. streda sv. Polykarp, biskup, mučeník
 24. II. štvrtok sv. Modest, biskup, sv. Lazár, sv. Matej
 25. II. piatok sv. Valburga, opátka, sv. Alojz Versiglia
 26. II. sobota sv. Alexander, biskup

Slovo na dnes

Nielen Písmo, lež čokoľvek ním inšpirované nás môže inšpirovať k modlitbe, ktorá vedie ku kontemplatívne zjednoteniu.

Fransco de Osuna

Pokrm modlitby

Ak chceme používať metódu lectio divina účinnejšie, azda najlepšie bude začať čítaním evanjelií, najmä Evanjelia svätého Jána. Vyhľadajte si jeho známe rozpravy, najmä hlbokú duchovnú reč pri Poslednej večeri, od 13. po 17. kapitolu. Tam je dostatok podnetov pre modlitbu na celý život. Potom prejdite k ostatným evanjeliám, listom svätých Jána a Pavla, ku Skutkom apoštolov a potom k ďalším pisateľom Nového zákona.

Metóda lectio divina sa však môže použiť aj pri skúmaní iných náboženských textov. Používajte ju na hlbšie a systematickejšie rozjímanie o svojich obľúbených duchovných básňach a hymnoch. No existuje skutočne mnoho krásnych a hlbokých hymnov, ktoré však len krátko preletíme očami, keď ich občas spievame v kostole. Napríklad Príd' Duchu Svätý. Zborník hymnov môže byť bohatým zdrojom materiálu na meditatívnu modlitbu. A vhodné sú tiež niektoré folkové piesne. Hudba môže mať kolísavú kvalitu, no slová piesní sú často biblické a hlboké.

Meditujte rovnakým spôsobom aj nad niektorými liturgickými textami, ako napríklad nad eucharistickou modlitbou. Zriedka máme čas preniknúť do ich hĺbky, keď sa čítajú počas omše. Výhodou používania týchto modlitieb pri meditácii je, že nám pomôžu pripomenúť si, že modlitba je naše neustále pretváranie sa na vlastnú Kristovu modlitbu. Je veľa liturgických modlitieb a piesní, ktoré sa dajú týmto spôsobom použiť pri osobnej modlitbe. Dokonalým príkladom je Glória a mnoho ďalších starobylych básní, hymnov či sekvencií, používaných v jednotlivých liturgických obdobiach. Pomáhajú nám zaradiť našu osobnú modlitbu do kontextu konkrétneho liturgického obdobia. Používajte tiež žalmy, najmä tie, pri ktorých cítite, že vás obzvlášť oslovujú vzhľadom k vašim potrebám. Žalmy boli jedným z hlavných zdrojov duchovnej potraviny otcov púšte.

Tento spôsob používania liturgických textov napomáha prepojeniu osobnej a verejnej modlitby. Veľmi často sa na ne hľadí ako na dve úplne odlišné a oddeliteľné časti kresťanskej modlitby. Mali by sme sa však na ne pozeráť a vnímať ich ako dve nevyhnutné vstupné cesty do Kristovej modlitby.

David Torkigton

Kristova obeta a bratská hostina

V Advente často počúvame o Bohu, že on je Emmanuel - Boh s nami, a sviatky Narodenia Pána sú príležitosťou pre každého veriaceho prežiť tú nádhernú skutočnosť: Boh, aby mohol byť s nami, stal sa sám človekom. Ale ustanovenie Eucharistie vyznačilo úplne nový zmysel pojmu Emmanuel - Boh s nami. Od udalosti vo večeradle, až podnes sa ustavične obnovuje nekrvavá obeta Božieho Syna, ktorá je prameňom posvätenia a spásy. Vždy, keď kňaz, mocou slov vyrieknutých nad chlebom a vínom, sprítomňuje spoločenstvu veriacich telo a krv Krista, uskutočňuje sa veľké tajomstvo viery. Boh, už nie v smrteľnom ľudskom tele, ale vo svojom nekonečnom božstve, prichádza medzi nás a ponúka nám spásu, pozýva nás k účasti na jeho živote.

Vo vzťahu k tejto vznešenej výzve, aby sme čerpali z prameňov spásy, je žiaduce zaujať náležitý vnútorný postoj. Jeho vonkajšiu podobu definuje liturgická slávnosť svätej omše.

Svätá omša je Kristovou obetou a zároveň bratskou hostinou, na ktorú nás on sám pozýva, ale je aj jeho spásnou prítomnosťou medzi jeho ľuďmi. Tieto prvky sa vzájomne zjednocujú a dopĺňajú. Obeta totiž vedie ku spoločenstvu, a to zas nie je len okamihom zjednotenia s Kristom, ale je aj zotrúvaním v ňom a pred ním.

Ježiš Kristus dal Cirkvi živú obetu a hostinu lásky, ona ňou žije a stará sa o ňu ako o najvzácnejší poklad. Cirkev tento poklad nesie v hlinených nádobách svojich obradov.

Preto je potrebné vnímať svätú omšu v jej pradejinách. A v tomto smere jedinečnú pomoc ponúkajú bibliisti, ktorí ukazujú všetko, čo k nej prívádza, čo je jej obrazom či pravzorom. Ukazujú nám Abrahámovu obetu, obetu Melchizedecha, mannu na púšti, predkladné chleby, Paschu, baránkovu krv i obetného baránka. Odporúčajú nám všímať si prvú svätú omšu - rozlúčkovú večeru Ježiša s jeho učeníkmi, jeho veľkňazskú modlitbu a všetko, čo sa pri tom prihodilo. To je totiž eucharistický prameň, všetko má v ňom svoj počiatok. Ježiš, ako vieme, slávil prvú svätú omšu v hornej sieni, vopred dokonale pripravenej, v rámci sviatku židovskej Paschy.

Znaky, s ktorými sa dnes stretávame pri slávení svätej omše, sú síce nevyhnutné a vzácne, ale ony len ukazujú podstatu, ktorá je najvzácnejšia. Znaky, akými sú obrady aj liturgické predpisy, sú len takou smerovou tabuľou, ktorá nie je najpodstatnejšia, ktorá nie je sama pre seba, ale slúži. A je dôležité, aby sme tieto obrady a predpisy tak aj prijímali. S veľkou úctou, ale bez snahy o ich zbožštenie. Treba stále myslieť na to, aby sme nezabrdili ten nádherný proces, ktorý má prinášať v našom duchovnom živote bohatú úrodu.

Každý veriaci, ako účastník kňazského Božieho ľudu, má právo a povinnosť vedome, aktívne a sebe vlastným spôsobom sa zapájať do slávenia eucharistického tajomstva. A azda práve to je príčinou, že len ťažko si zvykáme na fakt, že určité veci v liturgii sú presne stanovené a iné sú ponechané našej tvorivosti, niektoré sú prikázané, a iné len odporúčané, ponúkané. Cirkevné dokumenty veľmi silno prízvukujú, že hlavnými liturgmi v Cirkvi sú biskupi a oni sú zodpovední za liturgické záležitosti na svojom území, hoci aj oni sami sú viazaní rozhodnutiami vyšších celocirkevných inštitúcií.

Spôsob prežívania a predstavovania eucharistickej obety má kľúčový význam pri odstraňovaní jestvujúceho rozdelenia medzi náboženstvom a životom kresťanov. Hoci sa dnes často opakujú povzbudená k častému pristupovaniu k Eucharistii, musíme povedať, že ideálom nie je samo časté pristupovanie k tejto sviatosti, ale intenzita a kvalita prežívania, jeho čistota, moc a skutočne prežívané spojenie so životom. Veď Eucharistia nie je len slávením posvätných tajomstiev, ale je stredobodom celého kresťanstva.

V tom je bohatstvo liturgie. Keď si pozorne prečítame Úvodné smernice k misálu, zistíme, že k dobrému sláveniu a prežitiu nedeľnej liturgie treba niekoľko desiatok ľudí, ktorí sú do nej bezprostredne zaangażovaní: dvaja lektori, komentátor, kantor, žalmista, spevácky zbor, miništranti, kostolník, usporiadatelia...

Zhrnúť liturgiu na divadlo jedného herca znamená veľmi ju ochudobniť, znamená prečiarknuť celú liturgickú reformu a urobiť liturgiu svätej omše monotónnou a nudnou. Správne stvárnená liturgia je živá, tvorivá a dynamická. Je ako obraz maľovaný mnohými farbami. Je v nej miesto pre hierarchickú dôstojnosť aj pre srdečnosť, veď ide o hostinu, na ktorej sú najbližší priatelia, a nie skupina násilu zhromaždených členov vládnej strany, kde sa každý každého obáva.

Andrej Filípek SJ, „Z oboch strán oltára“ 2002

Čajová kanvica

Čajová kanvica, s ktorou si osud zle zaihrál, rozprávala: „Mali ste ma vidieť v plnej kráse, keď som bola ešte celá, s vrchnákom, uchom, a najmä s vykrúteným odtokom! Ten zo mňa robil kráľovnú na stole. Veď čože boli v porovnaní so mnou šálky a tanieriky, cukornička, kanvica so smotanou a lyžičky! A priznávam sa, že som im to aj dala pocítiť.

Ale potom sa to stalo: Jedného dňa ma akási jemná ruka nechtiac vypustila. Odvtedy takto vyzerám. Ležala som na zemi napoly v bezvedomí. Ešte dnes mi v ušiach zaznieva ten smiech tanierov a tanierikov. Nesmiali sa tej nešikovnej ruke, mne sa posmievali. Tešili sa, že sa mi to konečne stalo!

Odložili ma nabok a nakoniec ma dali akejsi žobráčke. Tá urobila to najhoršie, čo čajovej kanvici vôbec možno urobiť, naplnila ma zemou! Uvážte, zem nasypala tam, kde sa kedysi sypali najlepšie druhy čaju! Potom do zeme vopchala cibuľu akéhosi kvetu. Cítila som, ako rástla. Stala sa mojím novým srdcom - namiesto bývalého hrdého srdca z kameňa. A potom z tej cibule vyrástol prekrásny kvet. Pre jeho krásu sme sa dostali na podobločnicu. A všetci okoloidúci sa pozerali na ten kvet - nie na mňa. Ale aj tak som vedela, aká som dôležitá: zadržovala som vlahu a bola som oporou korenkom...

Musím vám povedať, že som nikdy v živote nebola taká spokojná ako vtedy, keď som tu bola pre ten kvet - keď som pre ten kvet na seba celkom zabudla. To som vám chcela povedať!“

Svätý Alojz Versiglia
25.február

Alojz Versiglia (5. júna 1873 v Olive Gessi v Taliansku) mal výborného učiteľa, dona Bosca. Do jeho turínskeho oratória prišiel však s jednou podmienkou - že ho nikto nebude nútiť, aby sa stal kňazom. Hoci naňho naozaj nik nenalieval, napokon si vybral oveľa náročnejšiu cestu: stal sa kňazom a misionárom.*

Po získaní potrebného vzdelania pôsobil ako riaditeľ ústavu a magister saleziánskych novicov v Genzane. Ostával však zapálený pre prácu v misiách a každý rok predkladal predstaveným svoju žiadosť o odchod do misijnej stanice. Až po deviatich rokoch sa mu táto túžba splnila a Alojz Versiglia dostal zodpovednú úlohu - viesť prvú saleziánsku misionársku výpravu do Číny. Svojim najbližším napísal o tom až z lode plaviacej sa do Macaa. V tomto meste, ktoré bolo strediskom rovnomennej portugalskej kolónie, sa spolu so šiestimi saleziánmi usadil a miestny biskup im zveril menší sirotinec. Počet opustených detí sa čoskoro rozrástol a saleziáni pre ne zriadili aj školy a učňovské dielne. Dokonca si dali priviezť z Európy hudobné nástroje a založili dychovku. V meste sa bez nej nezaobišla ani jedna slávnosť. Zatiaľ čo sa saleziánske dielo rozrástalo, spoločenská situácia v krajine sa začala komplikovať. Roku 1911 zaniklo cisárstvo a Čína sa stala republikou.

Saleziáni však pracovali naďalej. Svätá stolica im zverila územie Kwangtung, kde založili nové misijné stanice, školy a ústavy. Roku 1921 bol don Versiglia vymenovaný za biskupa a jeho prvou „katedrálou“ sa stala skromná kaplnka.

Keď mu jeho noví spolupracovníci priniesli do daru krásny omšový kalich, spomenul si na sen dona Bosca. Ako mu svätec rozprával, v tomto sne videl dva kalichy - jeden naplnený potom a druhý krvou saleziánov - a počul hlas, ktorý vravel: „Keď budú tieto kalichy naplnené, dielo saleziánov v Číne sa začne rozrástaať.“ „Teraz je rad na mne, aby som naplnil svoj kalich,“ povedal don Versiglia.

Misionári v Číne veľmi trpeli, no napriek tomu ich dielo prekvitalo. Don Versiglia mal vo svojom vikariáte 55 misijných staníc, otvoril 23 základných škôl a zriadil aj pedagogické ústavy, kde saleziánky pripravovali budúce učiteľky a vychovávateľky. Postavil tiež niekoľko kostolov a kaplniek. Aj počet veriacich sa zdvojnásobil, napriek tomu, že kresťania boli vystavení prenasledovaniu.

Koncom februára 1930 sa Mons. Versiglia s niekoľkými bratmi a domorodými sestrami saleziánkami vybral na pastoračnú návštevu. Počas plavby na loďke ich prepadli vojaci. Kňazi bránili sestry pred útočníkmi a don Versiglia ponúkol svoj život, aby zachránil rehoľníčky a mladších spolubratov. Vojaci ho zastrelili spolu s donom Kalixtom Caravariom, lebo im prekážalo, že katolícki kňazi šíria v ich krajine cudziu vieru. „Dali život za mňa a moje priateľky“ svedčila pri beatifikačnom procese Mária Thongová, jedna zo zachránených dievčat. Dvoh hrdinských saleziánskych misionárov 15. mája 1983 vyhlásil Ján Pavol II. za blahoslavených.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku